

Et partis kollaps

Bog anmeldelse af Bo Torp Pedersen

Mon jeg ikke er én af flere, som har denne følelse? Jeg burde høre til i Det konservative Folkeparti, men 'hjemmet' er i ruiner. Det er mildest talt ikke, hvad det har været – og ikke et sted, hvor jeg kan bo i dag. I bogen "Det konservative kollaps – et partis storhed og fald" har journalisterne Anders Agner Pedersen og Jens Aagaard sat sig for at skildre dette kollaps, og de er ikke journalister for ingenting. Skildringen er særdeles underholdende, og forfatterne får meget nyttigt opsummeret hændelserne i partiet siden Poul Schlüters tid som partileder og statsminister.

Meget er kendt stof for politisk interesserede, men skildringen af de centrale folketingsmedlemmer i perioden rummer også nye detaljer, som kan flytte vurderingen af de pågældendes indsats.

Mon ikke de fleste af os har et klart billede af Hans Engell som 'en hård hund', der var meget intrigant – ikke mindst i tiden umiddelbart efter, at han selv var væltet? Det billede bekræfter bogen. Per Stig Møller er meget anset, ikke mindst i det finkulturelle og akademiske parnas, og ingen kan frakende ham stor viden, men bogen afslører også ham som illoyal over for sit parti og sine partifæller – ikke mindst i sammenhæng med hvordan Lene Espersen blev undergravet.

Ja, det er noget af det mest slående i fortællingen om partiets kollaps: Hvordan disse mennesker svigtede deres kolleger og lod dem kuldsejle i stedet for at hjælpe og støtte dem. Det gælder i særdeleshed i forhold til Espersen, men også over for Henriette Kjær.

Bogens forfattere gør alt for lidt ud af, hvordan visse medier var afgørende medspillere i nedbrydningen af partiet, ikke mindst i bagvaskelsen af de to kvinder. Ét er, at deres egnede svigtede dem, men mediernes behandling af dem var intet mindre end svinsk. Man kunne mistænke bogens ellers så sandhedssøgende forfattere for at fortie noget af misforstået hensyntagen til dem, der absolut ikke var 'gentlemen of the press'.

I bogens første kapitel, "Schlüters afgørende forsømmelser", fremfører forfatterne, at partiets kollaps faktisk blev født under Schlüter-årenes stemmetalssucces, nemlig i 1) udlændingepolitikken, 2) EU-politikken, 3) partiets interne splid og splittelse (personerne og retningerne), 4) talentmanglen, og 5) partiets manglende blik for de tendenser, som vil præge tiden fremover.

Det er både tankevækkende og rigtigt set – og måtte gerne være udbygget, analyseret og diskuteret i bogen, men forfatterne har valgt deres egen mere journalistisk fortællende vej. Så må andre tage fat, hvor de slipper, ligesom andre må tage fat, hvor Det konservative Folkeparti har svigtet fædrelandet så grumt.

Anders Agner Pedersen og Jens Aagaard: Det konservative kollaps. Et partis storhed og fald. Rosenkilde & Bohnhof, 2014, 257 sider, ill., paperback, omslag med flapper.